

TANECNIAKTUALITY.CZ

1. V Ostravě se současnému tanci daří. Radost z něj zažívají tanečníci i diváci

28.10.2024 tanecniaktuality.cz

Odkaz na originál

Klíčová slova: balet; baletu; divadla; Divadlo; Jiřího; moravskoslezského; Myrona; Národního; ostravského; OstravskýBalet **Národního divadla moravskoslezského** vstoupil do nové sezony se složeným večerem.

Nový titul ČISTÁ RADOSTance je nejen slovní hříčkou, ale především průřezem od neoklasiky po současný tanec, tak jak ho modelují nejen choreografové ostřílení, ale i ti začínající.

Foto: Lucie Maceczková.

Dramaturgický obsah představení odpovídá přesně svému podtitulu, k vidění je opravdu pět tváří tance, které představuje pětice umělců, jejichž práce dávají nahlédnout do hluboké studnice toho, co taneční umění v jednadvacátém století nachází a čím nás uchvacuje. Vynalézavostí, imaginací, hrou světla a hudebním doprovodem, jež navzájem souzní, novými dimenzemi divadelního vjemu a percepcí jevištní reality. Postupně se rozzáří paleta barevných odstínů různorodých tanečních textur, které choreografové nanášejí na svá "plátna" výraznými, ale i jemnými tahy a zářezy, jež obnažují pnutí lidské mysli a duše.

Ačkoliv Justin Peck (1987), autor prvního kusu Heatscape z roku 2015, zásadně nepřekračuje mantinely neoklasického tvarosloví, jeho choreografie je detailně a opulentně vystavěným konstruktem vyžadujícím od interpretů a interpretek pohotovost v kvapných krokových výměnách, technickou preciznost provedení a uvolněný výraz, byť tempo allegrové věty Koncertu pro klavír a orchestr č. Bohuslava Martinů a tanečních změn je až vražedné. Tanečníci v bílých tílkách různých střihů a tanečnice ve světlých sukénkách vynikají na horizontu s pestrobarevnou mandalou. Hudba Martinů je plná rozvernosti, která proniká do choreografického přediva, stejně jako lyrické momenty zklidnění.

Ostravský balet uvedl Heatscape v premiéře již letos v dubnu, kdy se k ní v Rapsodii Bohemia přiřadily dvě nepříliš vydařená díla (recenze zde). Aktuální znovuuvedení Pecka je opodstatněné, neboť jde o opus nabitý nápady, energií, náročnými vazbami, kdy je nutné nejen přesně zapichovat špičkové střevíce do podlahy, ale také točit se a skákat v nakloněné ose, umět rychle přepnout mezi přesným vedením rukou a jejich lehkým švihnutím s průnikem do prostoru.

V Heatscape jsou všichni sólisté, nikdo se za nikoho neschová. Choreografie totiž staví na soudržnosti tanečního týmu, v němž dominují sóla a duety v podání rtuťovité a hbité Rity Pires a charismatického Francesca Fasana, vláčností zaujme Gvendolin Nagy a Barnaby James Packham, bryskností batteries překvapuje Maria Carla Ognisanto Edgar Navarro a Sachiya Takata Moci tak trochu vzlétnout

Jakoby z jiného světa přichází na jeviště Shino Sakurado v černých, volných kalhotách a nachovém korzetu. Duet z Ptáka Ohniváka od Marca Goeckeho, původně vystavěného pro Scapino Ballet Rotterdam v roce 2010, oproti předchozímu opusu pracuje s diametrálně odlišnou estetikou. Elegantní linie a krásu střídá neurotické kmitání pažemi, kdy balerína stojící zády k divákovi vyvolává dojem zraněného ptáka. Její ruce jsou jako zlomená křídla, v jeden moment svěšená, a tělo tanečnice se skloněnou hlavou asociuje bezmocného, osudu odevzdaného tvora. Jak sám Goecke v programové brožuře konstatuje: "Někdo musí rušit, vymykat se, jít hlouběji do našeho nitra..."

Hudba Igora Stravinského původně odpovídala charakteru ruské pohádky o čaroději Kostěji Nesmrtelném a jeho střetu s carevičem Ivanem, o osvobození zakleté krásky a jejích družek. V Goeckeho duetu jde o setkání dvou bytostí, neschopných komunikace. Ze Stravinského baletu vybral ukolébavku, kterou bájný pták Ohnivák uspává kouzelníka a jeho společníky. Jak píše německý taneční kritik Volkmar Draeger "duet lze také interpretovat jako setkání ptáka Ohniváka a prince, dvou bytostí rozdílných povah: ptáka, který tančí, a člověka, který létá"

Pokud na tento výklad nepřistoupíte, lze nahlédnout na Goeckeho pas de deux, napoprvé tančené heterogenním párem a po přestávce mužskou dvojicí, jako na zachycení odcizení a neschopnosti pohybového i duchovního souznění. Zapouzdření emocí v tělesné schránce je vyjádřeno téměř bez ustání trhavými pohyby rukou, které repetuje po tanečnici/tanečnickovi její/jeho partner s odhaleným trupem. Jen v jednu chvíli se sebe letmo dotknou, když ruka jednoho stoupá po páteři toho druhého (jako by ho hladil/a křídlem), aby se poté každý navrátil k sobě, do svého neklid vyzařujícího nitra. V jistý moment se těla dvojice stávají jedním, splývají v jednu bytost, posléze se oddělují, v tichu se od sebe odklání a v samém závěru zatahují zahanbeně hlavy a vzdalují se od sebe. Goecke tvrdí, že Stravinskij "neukazuje svoje srdce" a zrovna tak choreografie vysílá do publika citelný chlad, který vás ovšem současně ochromí, ohromí a zjitří emoce. Nejprve v sugestivním podání Shino Sakurado s Reiem Masatomim, po přestávce ve stejně naléhavém pánském obsazení Gena Goodmana a Giuseppeho Iodiceho

Liberální chaos

Světovou premiéru v Ostravě uvedla Lea Bessoudo Greck (1994), ač z choreografické pětice nejmladší, představila vyzrálou kompozici a ukázala, že má velký talent. Do tance transformovala třetí symfonickou báseň Šárka z cyklu Má vlast Bedřicha Smetany. Jeho skladba je epická, popisuje známou pověst o Ctiradovi, kurážné Vlastě a svůdné Šárce. Dramatická a emotivní skladba byla pro choreografku hnací silou. Greck se vzdává narace, z níž Smetana vycházel, a na jevišti rozehrává vášnivý diskurz mezi ženským a mužským pohlavím.

Deset žen a mužů je samostatnou entitou. Každá skupina má svou energii, živočišnost a chuť svobodně se hýbat a dýchat. Scénická krajina s černými pylony budí dojem nekonečného horizontu. Zprvu vidíme zpoza nich vykukovat jen trupy tanečnic, jež svou tělesnou gravitaci odevzdávají podlaze, pomalu se pažemi odtlačují a zvedají hlavy a záda. Když se schovají, ukazují nohy, propnuté

nárty, a když odevzdají tíhu svých těl zemi, sloupcoví vyjíždí vzhůru a tanečnice začínají ovládat prostor. Razantně, jistě a s velkou vervou se každá stává sama sebou.

I muži následně ukazují svou suverenitu, animalitu a pudovost. Interpretky mají na sobě průhledné, červené řízy, muži jsou v černém oděvu. Kontrast barev, kontrast nálad, kontrast mezi tím, co nás táhne dolů a vábí vzhůru. Maskulinní a femininní svět však obsahuje stejné volání po volnosti a projevení individua – tak je nakonec vystavěna samotná choreografie, která i v synchronních sekvencích, jimž dominují rozevláté paže, někdy zaťaté v pěst, někdy břitce prořezávající prostor, ponechává tanečnickům a tanečnicím místo pro to, kde a jak gesto či pozici ve stoje či na zemi uzavřou.

Tento liberální chaos taneční energie je velmi chytlavý, sugestivní, a hlavně vypovídající o lidských tužbách po smíru se sebou samým i s druhými. Je evidentní, že Lea Bessoudo Greck, původem ze země galského kohouta, má kromě pro Francouze typické hravosti ve svém těle zachycenou zkušenost z působení v Kibbutz Contemporary Dance Company. Nasála do sebe onen zvláštní živočišný proud, jenž k izraelskému tanci patří, a zároveň dokázala s vysoce muzikálním citem vystihnout českou, Smetanovu hudbu, neunikl jí žádný tón, a nadto dala Šárce nové významy, kdy mužskou sílu skvěle zachytil v sóle Giuseppe Iodice, klarinetovou a violoncellovou melodii v duetu procítili Yu Matsumoto a Rei Masatomi.

Na křídlech z vosku

Tematicky, tanečně a výtvarně do dramaturgického výběru večera zapadají Křídla z vosku / Wings of Wax premiérované v roce 1997 v Nederlands Dans Theater Jiří Kylián (1947) v nich postihl pomíjivost a limity fyzické a mentální existence představující každodenní realitu tanečnickova života, jehož tělesná schránka je živým nástrojem pro choreografovu výpověď.

Na scénu postupně nastupují čtyři páry, ženy v přílehlavých celotrikotech (černém, vínovém, fialovém), jejich protějšky v tmavých svršcích a kalhotách, pod nimiž se rýsují vypracovaná, štíhlá těla. Nad scénou visí strom kořeny nahoru, nad hrací plochou krouží velký reflektor. Jeho dráha je neměnná, neúprosně pravidelná, jako kdyby odměřoval čas a vymezoval prostor tanečním akcím. Na jevišti se postupně představí čtyři páry, každý pracuje s jinými vztahovými konstelacemi, ale všechny duety jsou vázány na partnerskou souhru, přesnost v doteku, uchopení partnera/partnerky tak, aby plynule prolétávali nad zemí, sklouzli po ní či velkým obloukem vzlétli vzhůru. Výrazný je pohybový kontrapunkt, kdy kupříkladu delší časovou frekvenci dvě tanečnice pomalu běží na místě a ve stejnou dobu na scéně akcelerují sóla jejich partnerů.

Přesně nastavené svícení, vybrané hudební předlohy jsou nepostradatelnými elementy choreografie bohaté na detaily, jež je nutné nejen zachytit, ale rovněž jim dát podtext. Každá vazba s sebou nese emoce, od těch radostných po ty bolestné, kdy krása Kyliánovy choreografie nepomíjí, ale pocity, které zažívají interpreti a diváci se mění. Křídla z vosku vyžadují pregnantnost provedení, technickou brilanci a schopnost vnitřního zaujetí, k němuž nabádají i skladby Heinricha Ignaze Franze Bibera Johna Cage a Johanna Sebastiana Bacha. Hudební výběr představuje různé epochy a zanechá rozličnou akustickou stopu shodně s těly tanečnicků – Aurorou Donadiós Laurou Moreno Gasullou, Yu Matsumotou, Shino Sakuradou, Francescem Fasanem, Reiem Masatomim, Barnaby Jamesem Packhamem a Sachiyou Takanem, kteří Kyliánovu choreografii technicky a výrazově výborně obsáhli.

Celý večer uzavírá Sofa Itzika Galiliho z roku 1995, vtipný kousek z inscenace Through Nana's Eyes. Převrácením pohovky, na které se nejdříve muž snažil svést ženu tančenou Natalií Adamskou ve sportovním setu, se dostáváme do jiné situace a původní disputace se repetuje čistě v pánském podání Marka Griffithse a Francesca Fasana. Toto odlehčení zakončuje premiérový projekt ČISTÁ RADOSTance, v němž se ukazuje výborná kondice **ostravského baletu**, jehož entuziasmus je přítomný na jevišti i v hledišti.

Psáno z premiéry 17. října 2024, **Divadlo Jiřího Myrona**, Ostrava.

ČISTÁ RADOSTance

Pět tváří tance

Heatscape

Choreografie: Justin Peck

Asistent choreografa: Eric Trope

Hudba: Bohuslav Martinů, Klavírní koncert č. 1, H

Scéna: Shepard Fairey

Kostýmy: Reid Barthelme, Harriet Jung

Světelný design: Brandon Stirling Baker

Realizace světleného designu: Daniel Tesař

Duet z Ptáka Ohniváka

Choreografie: Marco Goetze

Hudba: Igor Stravinskij, Pták Ohnivák – Ukolébavka

Nastudování choreografie: Rosario Guerra, Nicole Kohlmann

Světelný design: Udo Haberland

Realizace světelného designu: Nicole Kohlmann, Ondřej Šesták

Šárka

Choreografie: Lea Bessoudo Greck

Asistent choreografa: Nadav Gal

Hudba: Bedřich Smetana, symfonická báseň Šárka z cyklu Má vlast

Scéna: Lea Bessoudo Greck (koncept), Pavel Knolle

Kostýmy: Pavel Knolle

Světelný design: Lea Bessoudo Greck (koncept), Ondřej Šesták

Křídla z vosku / Wings of Wax

Choreografie: Jiří Kylián

Hudba: Heinrich Ignaz Franz Biber – Passacaglia pro sólové housle (1676); John Cage – Meditační preludium, úprava pro klavír (1946–1948); Philip Glass – Smyččový kvartet č. 3, věta (1991); Johann Sebastian Bach – Goldbergovské variace, BWV 988, variace č. 25 (Adagio a-moll v aranžmá Dmitrije Sitkoveckého pro strunné nástroje (1742))

Nastudování choreografie: Nataša Novotná, Štefan Žeromski

Scéna: Jiří Kylián (koncept), Michael Simon
Světelný design: Michael Simon
Kostýmy: Joke Visser
Technická supervize: Joost Biegelaar
Sofa
Choreografie: Itzik Galili
Hudba: Tom Waits, Nobody (album Nighthawks at the Diner – 1975)
Scéna: Janco van Barneveld
Hodnoceno x

URL | <https://www.tanecniaktuality.cz/recenze/v-ostrave-se-soucasnemu-tanci-dari-radost-z-nej-zazivaji-tanecnici-i-divaci>

[« zpět na začátek](#)

© NEWTON Media, a. s., tel.: +420 225 540 801-2, www.anopress.cz, obchod@anopress.cz

V Ostravě se současnému tanci daří. Radost z něj zažívají tanečníci i diváci

Balet Národního divadla moravskoslezského vstoupil do nové sezony se složeným večerem. Nový titul *ČISTÁ RADOSTance* je nejen slovní hříčkou, ale především průřezem od neoklasiky po současný tanec, tak jak ho modelují nejen choreografové ostřílení, ale i ti začínající.

28. 10. 2024 recenze

Autor [Lucie Dercsényi](#)

Dramaturgický obsah představení odpovídá přesně svému podtitulu, k vidění je opravdu *pět tváří tance*, které představuje pětice umělců, jejichž práce dávají nahlédnout do hluboké studnice toho, co taneční umění v jednadvacátém století nachází a čím nás uchvacuje. Vynalézavostí, imaginací, hrou světél a hudebním doprovodem, jež navzájem souzní, novými dimenzemi divadelního vjemu a percepcí jevištní reality. Postupně se rozzáří paleta barevných odstínů různorodých tanečních textur, které choreografové nanášejí na svá „plátna“ výraznými, ale i jemnými tahy a zářezy, jež obnažují pnutí lidské mysli a duše.

Ačkoliv **Justin Peck** (1987), autor prvního kusu *Heatscape* z roku 2015, zásadně nepřekračuje mantinely neoklasického tvarosloví, jeho choreografie je detailně a opulentně vystavěným konstruktem vyžadujícím od interpretů a interpretek pohotovost v kvapných krokových výměnách, technickou preciznost provedení a uvolněný výraz, byť tempo allegrové věty *Koncertu pro klavír a orchestr č. 1 Bohuslava Martinů* a tanečních změn je až vražedné. Tanečníci v bílých tílkách různých střihů a tanečnice ve světlých sukénkách vynikají na horizontu s pestrobarevnou mandalou. Hudba Martinů je plná rozvernosti, která proniká do choreografického přediva, stejně jako lyrické momenty zklidnění.

Ostravský balet uvedl *Heatscape* v premiéře již letos v dubnu, kdy se k ní v *Rapsodii Bohemia* přiřadily dvě nepříliš vydařená díla (recenze [zde](#)). Aktuální znovuuvedení Pecka je opodstatněné, neboť jde o opus nabitý nápady, energií, náročnými vazbami, kdy je nutné nejen přesně zapichovat špičkové střevíce do podlahy, ale také točit se a skákat v nakloněné ose, umět rychle přepnout mezi přesným vedením rukou a jejich lehkým švihnutím s průnikem do prostoru.

V *Heatscape* jsou všichni sólisté, nikdo se za nikoho neschová. Choreografie totiž staví na soudržnosti tanečního týmu, v němž dominují sóla a duety v podání rtuťovité a hbité **Rity Pires** a charismatického **Francesca Fasana**, vláčností zaujme **Gvendolin Nagy** a **Barnaby James Packham**, bryskností *batteries*

překvapuje **Maria Carla Ognisanto, Edgar Navarro a Sachiya Takata**.

Balet NDM. Heatscape.

Moci tak trochu vzlétnout

Jakoby z jiného světa přichází na jeviště **Shino Sakurado** v černých, volných kalhotách a nachovém korzetu. Duet z *Ptáka Ohniváka* od **Marca Goeckeho**, původně vystavěného pro **Scapino Ballet Rotterdam** v roce 2010, oproti předchozímu opusu pracuje s diametrálně odlišnou estetikou. Elegantní linie a krásu střídá neurotické kmitání pažemi, kdy balerína stojící zády k hledišti vyvolává dojem zraněného ptáka. Její ruce jsou jako zlomená křídla, v jeden moment svěšená, a tělo tanečnice se skloněnou hlavou asociuje bezmocného, osudu odevzdaného tvora. Jak sám Goecke v programové brožuře konstatuje: „*Někdo musí rušit, vymykat se, jít hlouběji do našeho nitra...*“

Hudba **Igora Stravinského** původně odpovídala charakteru ruské pohádky o čaroději Kostěji Nesmrtelném a jeho střetu s carevičem Ivanem, o osvobození zakleté krásky a jejích družek. V Goeckeho duetu jde o setkání dvou bytostí, nesmělých a uzavřených, neschopných komunikace. Ze Stravinského baletu vybral ukolébavku, kterou bájný pták Ohnivák uspává kouzelníka a jeho společníky. Jak píše německý taneční kritik **Volkmar Draeger**, „*duet lze také interpretovat jako setkání ptáka Ohniváka a prince, dvou bytostí rozdílných povah: ptáka, který tančí, a člověka, který létá*“.

Shino Sakurado a Rei Masatomi. Pták ohnivák.

Pokud na tento výklad nepřistoupíte, lze nahlédnout na Goeckeho *pas de deux*, napoprvé tančené heterogenním párem a po přestávce mužskou dvojicí, jako na zachycení odcizení a neschopnosti pohybového i duchovního souznění. Zapouzdření emocí v tělesné schránce je vyjádřeno téměř bez ustání trhavými pohyby rukou, které repetuje po tanečnici/tanečnickovi její/jeho partner s odhaleným trupem. Jen v jednu chvíli se sebe letmo dotknou, když ruka jednoho stoupá po páteři toho druhého (jako by ho hladil/a křídlem), aby se poté každý navrátil k sobě, do svého neklid vyzařujícího nitra. V jistý moment se těla dvojice stávají jedním, splývají v jednu bytost, posléze se oddělují, v tichu se od sebe odklání a v samém závěru zatahují zahanbeně hlavy a vzdalují se od sebe.

Goecke tvrdí, že Stravinskij „*neukazuje svoje srdce*“ a zrovna tak choreografie vysílá do publika citelný chlad, který vás ovšem současně ochromí, ohromí a zjitří emoce. Nejprve v sugestivním podání Shino Sakurado s **Reiem Masatomim**, po přestávce ve stejně naléhavém pánském obsazení **Gena Goodmana** a **Giuseppeho Iodiceho**.

Liberální chaos

Světovou premiéru v Ostravě uvedla **Lea Bessoudo Greck** (1994), ač z choreografické pětičky nejmladší, představila vyzrálou kompozici a ukázala, že má velký talent. Do tance transformovala třetí symfonickou báseň *Šárka* z cyklu *Má vlast* **Bedřicha Smetany**. Jeho skladba je epická, popisuje známou pověst o Ctiradovi, kurážné Vlastě a svůdné Šárce. Dramatická a emotivní skladba byla pro choreografku hnací silou. Greck se vzdává narace, z níž Smetana vycházel, a na jevišti rozehrává vášnivý diskurz mezi ženským a mužským pohlavím.

Deset žen a mužů je samostatnou entitou. Každá skupina má svou energii, živočišnost a chuť svobodně se hýbat a dýchat. Scénická krajina s černými pylony budí dojem nekonečného horizontu. Zprvu vidíme zpoza nich vykukovat jen trupy tanečnic, jež svou tělesnou gravitaci odevzdávají podlaze, pomalu se pažemi odtlačují a zvedají hlavy a záda. Když se schovají, ukazují nohy, propnuté nártý, a když odevzdají tíhu svých těl zemi, slouповí vyjíždí vzhůru a tanečnice začínají ovládat prostor. Razantně, jistě a s velkou vervou se každá stává sama sebou.

Balet NDM. Šárka. Foto: Serghei Gherciu.

I muži následně ukazují svou suverenitu, animalitu a pudovost. Interpretky mají na sobě průhledné, červené řízy, muži jsou v černém oděvu. Kontrast barev, kontrast nálad, kontrast mezi tím, co nás táhne dolů a vábí vzhůru. Maskulinní a femininní svět však obsahuje stejné volání po volnosti a projevení individua – tak je nakonec vystavěna samotná choreografie, která i v synchronních sekvencích, jimž dominují rozevláté paže, někdy zaťaté v pěst, někdy břitce prořezávající prostor, ponechává tanečnickům a tanečnicím místo pro to, kde a jak gesto či pozici ve stoje či na zemi uzavřou.

Tento liberální chaos taneční energie je velmi chytlavý, sugestivní, a hlavně vypovídající o lidských tužbách po smíru se sebou samým i s druhými. Je evidentní, že Lea Bessoudo Greck, původem ze země galského kohouta, má kromě pro Francouze typické hravosti ve svém těle zachycenou zkušenost z působení v **Kibbutz Contemporary Dance Company**. Nasála do sebe onen zvláštní živočišný proud, jenž k izraelskému tanci patří, a zároveň dokázala s vysoce muzikálním citem vystihnout českou, Smetanovu hudbu, neunikl jí žádný tón, a nadto dala *Šárce* nové významy, kdy mužskou sílu skvěle zachytil v sóle Giuseppe Iodice, klarinetovou a violoncellovou melodii v duetu procítili **Yu Matsumoto** a Rei Masatomi.

Na křídlech z vosku

Tematicky, tanečně a výtvarně do dramaturgického výběru večera zapadají *Křídla z vosku / Wings of Wax* premiérované v roce 1997 v **Nederlands Dans Theater**. **Jiří Kylián** (1947) v nich postihl pomíjivost a limity fyzické a mentální existence představující každodenní realitu tanečnickova života, jehož tělesná schránka je živým nástrojem pro choreografovu výpověď.

Na scénu postupně nastupují čtyři páry, ženy v přiléhavých celotrikotech (černém, vínovém, fialovém), jejich protějšky v tmavých svršcích a kalhotách, pod nimiž se rýsují vypracovaná, štíhlá těla. Nad scénou visí strom kořeny nahoru, nad hrací plochou krouží velký reflektor. Jeho dráha je neměnná, neúprosně pravidelná, jako kdyby odměřoval čas a vymezoval prostor tanečním akcím. Na jevišti se postupně představí čtyři páry, každý pracuje s jinými vztahovými konstelacemi, ale všechny duety jsou vázány na partnerskou souhru, přesnost v doteku, uchopení partnera/partnerky tak, aby plynule prolétávali nad zemí, sklouzli po ní či velkým obloukem vzlétli vzhůru. Výrazný je pohybový kontrast, kdy kupříkladu delší časovou frekvenci dvě tanečnice pomalu běží na místě a ve stejnou dobu na scéně akcelerují sóla jejich partnerů.

Balet NDM. Křídla z vosku.

Přesně nastavené svícení, vybrané hudební předlohy jsou nepostradatelnými elementy choreografie bohaté na detaily, jež je nutné nejen zachytit, ale rovněž jim dát podtext. Každá vazba s sebou nese emoce, od těch radostných po ty bolestné, kdy krása Kyliánovy choreografie nepomáhá, ale pocity, které zažívají interpreti a diváci se mění. *Křídla z vosku* vyžadují pregnantnost provedení, technickou brilanci a schopnost vnitřního zaujetí, k němuž nabádají i skladby **Heinricha Ignaze Franze Bibera**, **Johna Cagea** a **Johanna Sebastiana Bacha**. Hudební výběr představuje různé epochy a zanechává rozličnou akustickou stopu shodně s těly tanečnicků – **Aurorou Donadiós**, **Laurou Moreno Gasullou**, Yu

Matsumotou, Shino Sakuradou, Francescem Fasanem, Reiem Masatomim, Barnaby Jamesem Packhamem a Sachiyou Takanem, kteří Kyliánovu choreografii technicky a výrazově výborně obsáhli.

Celý večer uzavírá *Sofa Itzika Galiliho* z roku 1995, vtipný kousek z inscenace *Through Nana's Eyes*. Převrácením pohovky, na které se nejdříve muž snažil svést ženu tančenou **Natalií Adamskou** ve sportovním setu, se dostáváme do jiné situace a původní disputace se repetuje čistě v pánském podání **Marka Griffithse** a Francesca Fasana. Toto odlehčení zakončuje premiérový projekt **ČISTÁ RADOSTance**, v němž se ukazuje výborná kondice ostravského baletu, jehož entuziasmus je přítomný na jevišti i v hledišti.

Psáno z premiéry 17. října 2024, Divadlo Jiřího Myrona, Ostrava.

ČISTÁ RADOSTance

Pět tváří tance

Heatscape

Choreografie: Justin Peck

Asistent choreografa: Eric Trope

Hudba: Bohuslav Martinů, *Klavírní koncert č. 1, H 149*

Scéna: Shepard Fairey

Kostýmy: Reid Barthelme, Harriet Jung

Světelný design: Brandon Stirling Baker

Realizace světleného designu: Daniel Tesař

Duet z Ptáka Ohniváka

Choreografie: Marco Goetze

Hudba: Igor Stravinskij, *Pták Ohnivák – Ukolébavka*

Nastudování choreografie: Rosario Guerra, Nicole Kohlmann

Světelný design: Udo Haberland

Realizace světelného designu: Nicole Kohlmann, Ondřej Šesták

Šárka

Choreografie: Lea Bessoudo Greck

Asistent choreografa: Nadav Gal

Hudba: Bedřich Smetana, symfonická báseň *Šárka* z cyklu *Má vlast*

Scéna: Lea Bessoudo Greck (koncept), Pavel Knolle

Kostýmy: Pavel Knolle

Světelný design: Lea Bessoudo Greck (koncept), Ondřej Šesták

Křídla z vosku / Wings of Wax

Choreografie: Jiří Kylián

Hudba: Heinrich Ignaz Franz Biber – *Passacaglia pro sólové housle* (1676); John Cage – *Meditační preludium*, úprava pro klavír (1946–1948); Philip Glass – *Smyčkový kvartet č. 5, 3. věta* (1991); Johann Sebastian Bach – *Goldbergovské variace*, BWV 988, variace č. 25 (*Adagio a-moll* v aranžmá Dmitrije Sitkoveckého pro strunné nástroje (1742))

Nastudování choreografie: Nataša Novotná, Štefan Žeromski

Scéna: Jiří Kylián (koncept), Michael Simon

Světelný design: Michael Simon

Kostýmy: Joke Visser

Technická supervize: Joost Biegelhaar

Sofa

Choreografie: Itzik Galili

Hudba: Tom Waits, *Nobody* (album *Nighthawks at the Diner* – 1975)

Scéna: Janco van Barneveld